

# Керкира, любов моя!



Керкира, Керкира, любов моя (простете, вместо Корфу предпочитам гръцкото име на острова, по-често го използвам, звучи ми по-мелодично, а и е женски род!), мое най-голямо щастие в годините на житейската ми есен, и то в емиграция! Защо ли реших да те напусна, защо ли дойдох сега уж за да положа началото на края на слугуването си на криви и досадни хора? Нали пожелах да видя и други кътчета от света. А кога, след като съм с теб от май до октомври? Ето, тръгвам си, оставил добра диря, трябва да се чувствам дори поласкан, че всички сравнения с новия делегат (така в чешкия туризъм наричат човека, който представя дадена фирма извън страната, поемайки на място цялата организация около пребиваването на клиентите) ще са все в моя полза, и вместо да си мисля какво ново и интересно ми предстои, мислите ми ме дърпат все назад. Дали пък не правя грешка, че те напускам? Случвало се е и по-рано, но не по моя вина. Тогава много страдах и търсех начин да се завърна. А сега доброволно се отказвам от теб, от възшебната ти природа с омагьосаните ти столетни маслинови гори, с изобилието на цветя и ухания, от прозрачните води на морето ти (макар и доста хладничко

за мен, помориеца!), от безкрайния жълт плаж, от чудесния ти климат (цяло лято между 28 и 32 градуса), от добросърдечните ти жители (е, не всички), с които вече сме се сприятелили? И защо ли го правя? От умора или от обида? Заради неколцината, които, съзнателно или не, се опитват да те наранят? А тези, които искрено ти се радват, които оценят от себе си, а в замяна ти отвърщат с уважение и приятелство, не са ли много повече от другите? Да, така е, но нали знаете за чашата с чиста вода, в която някой пуснал две капки мастило, можеш ли сетне да я пиеш?

Керкира, Керкира, любов моя ... Не случайно те наричат „смарагдовият“ остров на Средиземно море. Защото той е най-зеленият, а в Гърция – и най-красивият. Знае се, че всеки гръцки остров си има своята хубост и обаяние, много от тях си приличат, но Керкира, като вече споменах, че си го наричат гърците (за чужденците Керкира е само главният град, а островът е Корфу), се отличава от всички останали и не подлежи на сравнение. Дали заради вековните си маслинови гори, дали заради климата си, който не познава четиридесет и повече градусите

летни жеги по другите острови из Егейско, Йонийско и Средиземно море, дали заради артистичността и веселия нрав на местните жители, наричани от останалите гърци „луди“, или заради магията на главния град, зареден с много дух и положителна енергия, скрил във вековните си обятия пъстра мозайка от византийска, венецианска, френска, английска и новогръцка култура? Не зная, на този въпрос всеки навярно си има свой отговор. Едно зная със сигурност – няма човек, посетил остров Корфу, който да не подлегне на магията му и да не мечтае отново да се завърне тук като при стар, добър и верен приятел.

Мнозина са тези, които за първи път се срещат с името и красотата на острова в някои от книгите на английския естественик и писател Джералд Даръл (може да го знаете и като Дарел, по-рано тъй го изписваха по книгите му) и оттогава замечтават един ден да го посетят и с очите си се наслаждат на всички ония приказни кътчета, които писателят, разказвайки за емоционалното си детство тук, е описал. Ако не сте чели „Моето семейство и други животни“ или „Птици, животни и роднини“, сторете го – очаква ви приятно четиво, написано талантливо, от сърце и с тънко чувство за хумор, истинска наслада.

Моята първа среща с острова стана чрез телевизора през пролетта на 1994 година. По това време Гърция бе председателстваща в Европейския съюз и на острова се провеждаше самит на всички членки на съюза. Случайно попаднах на репортаж за посещението на гостите и на разходката им из главния град Керкира. Видях една друга Гърция, нямаща нищо общо с всичко останало, което вече познавах. Видях неща, които по-скоро ми приличаха на Италия и които ме омагьосаха: романтичните венециански улички на града, парижкото достопепие на Листон (където три години по-късно с наслада поне веднъж на сезон ще си пия кафето), познатия ми Хабсбургски аристократизъм в замъка Ахилион,

прозрачно чисто море, стари маглинови гори и водопади от цветя. Поиска ми се да видя всичко това отблизо и още на другия ден попитах тогавашните си студенти дали някой от тях, в планираното ни по традиция посещение на Гърция през приближаващата лятна ваканция, може да ни заведе там „О, господине, на Керкира е много скъпо, и ние не сме ходили там!“ Естествено, на другия ден тайно (както обикновено става при гърците), един по един, поне петима ми довериха, че са разговаряли с родителите си и че са готови да ни заведат с Татяна да видим Керкира. Че как иначе, по онова време аз все още бях тъй необходим и полезен човек, за повечето от тях, непознаващите препятствия в обичта към децата си – бъдещи лекари и зъболекари!

Така през август на същото лято за първи път стъпих на острова, макар и само за няколко часа. Успяхме да видим набързо Ахилион, разходихме се из града, пихме кафе на Листон и обратно на ферибота за Игуменица. То се знае, и двамата с Татяна бяхме очаровани. Тогава дори и не подозирах, че само няколко години по-късно ще се върна отново, и то и за дълго, и че ще прекарам тук едни от най-прекрасните си лета! Заслугата е на нашия чешки добродетел Мирек Скаличка. Благодарение на неговата всеотдайност и прекрасните му човешки качества, които са му създали най-добро име и всякакви контакти в Прага, само седем месеца от началото на нашата емиграция, аз бях вече делегат на солидна по онова време (защото, както ще разберете след малко, същото лято тя фалира!) чешка туристическа фирма на Корфу! Не е за вярване! С хиляда марки месечен хонорар (които всъщност така и не видях!), плюс комисионни, с платени стая в хотел и храна, работа почти никаква, всяка смяна само от четиридесет души, и то само със самолет! Да не говорим за туристите – все хора на ниво, интелигентни, възпитани, симпатяги! Пристигането ни в Агиос Стефанос, настаняването ни в ослетипелно чист пансион с много цветя и невероятен изглед към морето, почти на самия му бряг, първата ни обиколка

на острова, посещение на Ахилион, барбекю на див плаж, екскурзия до островите Паксос и Антипаксон, Керкира нощем, плажовете, къпането, вечерите по таверните и баровете – всичко това бе като на сън, от който ме събудиха с разтърсване и падане от леглото. В разгара на сезона. фирмата обяви фалит и аз бях в шок и в пълно безпаричие! Местните, с които работех, въпреки че и те изгоряха от далаверите на фирмите, ми дадоха събрани в плик пари, за да мога да се прибера! Представяте ли си? Как да не искам да се върна в Керкира и да не търся начин? Три години по-късно пак ми излезе късметът: фирма, чието име не искам да изричам, търсеше делегат за Керкира, и то за Арилас, на четири километра от Агиос Стефанос! Така за две години пуснахме корени и в това романтично кътче в северозападната част на острова. Работата този път беше много, сам срещу сто и четиридесет туристи от всякакво ниво: едните пристигаха със самолет, другите (по-бедните) – с автобус. Не ми тежеше, толкова ни бе хубаво в къщата, където живеехме, с Татянините цветя по балкона, в осамотението на нуди плажа. Ако бях срещнал уважение и оценка от страна на фирмата, изразени в добра дума на благодарност и достойно заплащане на труда ми, може би и досега щях да съм там. Типично в мой стил си взех си шапката и тръснах вратата зад себе си. Неслучайно след две лета въпросната фирма приключи с тази си дестинация. Да, но се оказа, че има и други, които чуват и виждат, и могат да преценят от кого има полза! Така се срещнах с Милан Лейчко, собственик на фирмата „Миле“ (от Милан ЛЕйчко), който се подвизаваше по същите места по онова време. Призна си, че знаел за мен и че дори веднъж се скрил в хралалака зад ресторанта, в който провеждах така наречените си „информачки“, за да чуе и разбере на какво толкова бурно и със смях реагират събраните там туристи на конкурента. Предложи ми да работя за него. Като чух и срещу колко, не се и поколебах. И аз вече знаех, че е колега бохемист, че е точен и че умее да уважава хората, които са



ми полезни. Пък беше ми и симпатичен. Сега, след толокова години съвместна работа, дори мога да кажа, че сме приятели (доколкото можеш да си приятел с чех, с когото те свързват бизнес отношения). Но Лейчко и работата ми с неговите групи на Закинтос и на Корфу оставям за друг път, защото вече кацаме на пражкото летище „Рузине“. Аплодисментите на пътниците, щастливи, че току-що успешно са се приземили, ме връщат към действителността. Но аз вече знам: от началото на края на делегатската ми работа нищо няма за излезе. Ни начало, ни край. Любовта ми към Керкира надделя. Другото лято, живот и здраве разбира се, отново съм на Корфу. Нали сте чували, нещата истински се оценяват, едва когато се загубят. Е, като знам това твърдение и за сетен път се уверявам в правотата му, няма да чакам да стигаме до там, я! Та така...

**Васил Самоковлиев**